

Romana Szalaiiová

Maják jménem láska

Romana Szalaiová

Maják jménem láska

S láskou Ládovi

*I nepatrný kousek naděje stačí roznítit lásku.
(Stendhal)*

© Romana Szalaiová, 2011

Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2011

Illustrations © fotobanka Samphotostock.cz

Cover & Layout © Alena Laňková, 2011

Autorská práva fotografům, popřípadě dědicům vyhrazena.

© Nakladatelství ČAS, 2011

ISBN 978-80-87470-22-0

KNIHA PRVNÍ

Povodeň

I. KAPITOLA

Vesničku Milhartice přátelsky objímal ranní opar, protkávaný zlatými paprsky slunce. Přestože tu žilo na osmdesát rodin a další domy i turistické chaty zůstávaly skryty za zelenou hradbou lesa, panoval tu vcelku přátelský duch a vzájemná sympatie i s *luftáky*. Místní lidé tak nazývali turisty, kteří si pronajímali o dovolené chatky v lese.

Za mnoho předešlých let zdejší lidé zvelebili své domky i místní kostel a školu, stojící na kopci Měďáku, poddolaném už velmi dávno kvůli těžbě cenného kovu. Právě nedávno, na jaře, se podařilo najít podnikavému starostovi Plíškovi dokonce dotace na nový kabát pro místní asfaltovou silnici.

Celou vísku objímala říčka Bělá, která rozdělovala domky sousedů na dvě části, a jediná, často užívaná cesta vedla přes betonový mostek s kovovou výztuží.

Sotva čtyři sta metrů od něho, na strmém srázu nad říčkou Bělou, se nacházel vcelku hezký, patrový domek s nápisem na zvonku: Arnoldovi. Za vrátky seděla u zahradního stolku Pavla Arnoldová a četla knihu. Byla ženou místního provozovatele krámků se smíšeným zbožím Stanislava. Po chvíli knihu odložila a pozorovala jejich roztomilou, čtyřletou dcerku Julii, jak dovedně vytváří z písku hrad pro svou panenku Lily. Opodál se válel kočárek a spousta jiných hraček, které jejich dcerce nakoupil většinou starostlivý otec.

Pavla Arnoldová pohlédla na hodinky a došla k zahradní brance, aby se přesvědčila, jestli její pubertální syn Jirka jde

skutečně do školy. Začal právě mutovat a styděl se před kamarády za svůj hlas, tak trochu podobný kokrhání mladého kohouta. Chvilíčku to trvalo, ale potom se na cestě mezi keříky objevila jeho klátící se postava.

Pavla vzala dcerku domů a začala se věnovat vaření.

„Julinko, pojď papat. Dneska máme rizoto,“ obrátila se Pavla ke své dceři, ale ta už na místě, kde si ještě nedávno hrála s plastovými vojáčky svého stále ještě trochu dětského brášky, nebyla.

Pavla se lekla a šla ji hledat po domě. „Julinko, miláčku, ozvi se!“ Nakonec ji našla u své skříně, jak postupně vytahuje ven její šaty a courá je po zemi. „Jsem princezna,“ oznámila celá omotaná šatstvem. Ačkoliv na ni její máma byla zprvu přísná a zakázala jí pro dnešek dezert, musela se po chvíli rozesmát. Julie upřela své, po otci hnědé, oči do jejích a Pavla jí řekla: „Počkej chvilinku, něco ti dám.“

Přešla k vestavěné skříně na chodbě a vyndala z ní staré odstřížky ze záclon a dlouho nepoužívané krajkové dečky.

„Vidíš? S tímhle si smíš hrát na princeznu, ale s mými šaty ne. Pojď se nejdřív najíst.“

„A budu si potom smět pochovat babiččina pejska?“

„Když sníš celý oběd. Potom hned půjdeme za babičkou,“ vedla ji Pavla ke stolu.

„A proč má babiččin pejsek tak divný jméno?“ obrátila se Julie s plnou pusou na mámu.

„Protože jsme nezodpovědně slíbili tvému bráškově Jirkovi, že ho bude smět pojmenovat.“

„Proč se jmenuje Ajtý?“

„Já sama nevím, proč ho pojmenoval právě takhle. Ale souvisí to s počítačem, víš? Je to informační technologie, anglicky IT... Já vlastně nevím, proč ti to povídám,“ obrátila se na dcerku, která se právě sápalá po jednom z lízátek.

„Pojď, Julinko, půjdeme teď za babičkou,“ vzala Pavla do ruky ešus s jídlem a obě vyrazily z domu směrem k mostku. Téměř ve stejné úrovni, těsně za jeho druhým koncem vedoucím přes říčku, bydlela ovdovělá třiadesátiletá matka Pavly, Helena Kohoutová. Malá Julie začala utíkat, protože jí vyběhlo vstříc dospívající štěně Jack Russel teriéra.

„Ajťý!“ volala na něj a pejsek kolem ní poskakoval jako míček z gumy. Potom se rozeběhla k babičce a skryla se v jejím náručí.

„Dáš mi pusinku, Julinko?“ sklonila se stará paní ke vnučce, ale ihned se jí usadil na tváři bolestný výraz.

„Ta moje artróza se za poslední dny zhoršila,“ odložila berli a usedla venku. Zadívala se na oblohu, na které plulo jen pár bělostných mráček, zatímco jí Pavla naservírovala oběd. „Zvláštní,“ podotkla její matka Helena, „většinou mě klouby bolí při změně počasí. Jsou jako barometr, ale teď nevypadá, že by mělo pršet... Spíš naopak, je tak hezky,“ podívala se.

„Ta operace kyčle by měla pomoci, slyšela jsem na ty moderní implantáty jen samou chválu,“ usmála se Pavla a mimoděk si projela prsty své polodlouhé vlasy barvy lískových ořechů.

Zatímco se její matka Helena pustila do rizota, dívala se Standova žena spokojeně na jejich dcerku, která si hrála se štěnětem. Přetahovali se právě o Julinčinu oblíbenou panenku, až jí upadla hlava. Julie se dala do breku a Pavla jí setře-

la slzičky. „Počkej, máma to zase spraví.“ Nasadila panence hlavičku a podala ji Julii.

„Děkuju, maminko,“ zatvářila se dcerka jako andílek a Pavla jí dala pusu do mírně rusých vlasů.

„Potřebuju nějaké žrádlo pro psa,“ řekla babička, když dojedla, a Pavla přikývla hlavou: „Já to Standovi řeknu.“

„Ty jsi vážně celá jako tvůj nebožtík táta,“ usmála se na ni její matka bezzubými ústy. „Tvůj bratr ne, ten je podobný spíš mně,“ začala si čistit zubní protézu. „Ten tvůj nos, mírně narezlé vlasy a modré oči... Celý táta.“

Sotva byla stará paní s čistěním hotová, vhodila protézu, kterou nosila jen při jídle, do skleničky s vodou.

Když se Pavla zvedla k odchodu, rozjasnila se babičce tvář a podotkla: „Řekni Jiříčkovi, ať za mnou někdy přijde. Už jsem ho dlouho neviděla.“

„Já mu to vyřídím, ale začínají s ním cloumat hormony a zrovna mutuje. Nemyslím, že by chtěl s někým mluvit.“

Pavla vzala Julii za ruku, a když dala babičce pusu, vydaly se s dcerkou domů.

V polovině mostu se Julie opřela o zábradlí a natáhla ruku s panenkou. „Lily bude plavat.“

Zábradlí vydalo zvuk, jako když se jemně tře kov o kov, a Pavla vykřikla: „Neopírej se o to zábradlí, trochu se viklá. Musím to říct Plíškovi. Snad ho pan starosta nechá opravit, jinak se tu může stát neštěstí... Honem, Julinko, za chvíli přijde bráška Jirka ze školy. Musíme si pospíšet.“

Jakmile zahlédly jeho siluetu, rozeběhla se mu Julie vstříc. „Podívej, Lily si chce s tebou hrát,“ zamávala mu oblíbenou hračkou u nosu.

„To je ale ošklivá panenka,“ řekl Jirka a Julie se rozplakala.

„Proč jí aspoň jednou neuděláš radost... Vždyť je to tvoje sestřička. Je pro ní skvělé mít staršího bráchu. Jako já jsem měla vašeho strejdu Mirka.“

„Já se za něho stydím. Všichni říkají, že Mirek ani nevyleze z hospody a je furt ožralej jako prase.“

„Neměl bys takhle mluvit o strýci,“ řekla Pavla, protože jí docházely důvody, jak Mirka Kohouta ospravedlnit.

„Co tu dělají moji vojáčci?!“ rozčílil se Jiří. „Podívej, tenhle je navíc okousanej.“

„Mě už přestává bavit neustálé řešení sporů mezi vámi. Jestli chceš, aby ti Julie nebrala ty figurky, dej je do horní police, kam nedosáhne.“

„Zase rizoto,“ ořňoval se Jiří.

„Až to dojíš, vezmeš Julii na zahradu a budeš si s ní hrát.“

„Mami, jestli mě uviděj kluci, tak se mi budou smát.“

„Nezájem, mladej. To, že mutuješ, neznamená, že nemáš povinnosti. Třeba koš na odpadky – je úplně přecpanej. Jestli potom budeš chtít od táty kapesný... Musela bych mu říct, že si ho nezasloužíš.“

Vrátil se za chvíli s prázdným košem, ale dělal útrpné obličej.

„Víš co? Já za tebe dneska umeju nádobí a běž si na zahradu hrát s Julií.“

„Tak dobře,“ zatvářil se otráveně. „Naučím ji aportovat.“

„Jiří!“ křikla na něho. „Nemám na tohle nervy.“

„Vždyť už jdu,“ dodal a vzal Julii za ruku.

Když měla Pavla v kuchyni vše hotovo, naklonila se z okna a uviděla děti, jak si hrají s míčem. Spokojeně si oddechla. Teď už ji čekala každodenní práce na počítači v internetovém obchodě se značkovými oděvy. Po několika hodinách jí vytrhl z práce hlahol. Vykoukla na chodbu, kde spatřila svého muže, promoklého na kost.

„Ahoj,“ políbil Stanislav svoji ženu. „Venku se rozpršelo,“ dodal zbytečně.

„Kde jsou děti?“ zeptala se. „Jsem nemožná máma,“ stáhlo se jí hrdlo.

„Neboj se, jsou v altánku na zahradě a hrajou Člověče, nezlob se. Jsme tu jenom sami dva,“ stisknul Stanislav zaděček své ženy. Nikdy by Stanislavovi nepřiznala, že ji ani jeho následné hrátky s jejími nadry nevzrušují, a odtáhla se od něho.

„Každou chvíli se můžou vrátit,“ vymanila se mu a zároveň se zeptala: „Dáš si rizoto?“

Přikývl, a zatímco ho ohřívala, ozval se: „Dneska jsem viděl Čápa, toho vyčáhlého vazouna od dobrovolných hasičů, co se sem přistěhoval z města. Povídali jsme si o tom, že jeho žena nemůže otěhotnět. Taky byla v krámě tvoje kámoška Vendula Břežanová a víš, co mu na to řekla? ‚To je pak těžký, když to jako hasič neumíš s hadicí!‘“

Pavla se usmála. „To je celá ona. Musím jít pracovat,“ uvelebila se u počítače. „Pohlídej zatím děti, brouku.“

„Chtěl jsem si jít zahrát s klukama od dobrovolnejch hasičů karty. Jestli tam nepřijdu, nebudou moct hrát křížovej mariáš.“

„To je toho,“ zdvihla Pavla oči ke stropu.

„Já ti slibuju, že ti zítra opravím tu pračku a o víkendu vymaluju dětský pokoj.“

„Tak si teda běž, ale obě děti ať pohlídá babička.“

„Nemyslím, že by Jirka chtěl být s tvou mámou a Julčou... Proč nejezdí venku na kole, jako vždycky?“

„Mutuje, a tak chce zůstat doma.“

„Mami, já nechci k babičce,“ zaslechl je Jirka. „Je nudná a divně smrdí.“

„Jestli ještě jednou budeš takhle mluvit o babičce Kohoutový, tak odepnu pásek a tak ti zmaluju zadek, že se budeš divit,“ rozčílil se Standa.

„Moje děti ale nikdo bít nebude,“ zamračila se Pavla.

„Mě můj otec taky řezal, vymlátil mi z hlavy kraviny a vychoval ze mě celkem slušnýho člověka,“ ozval se znovu její choť.

„Děti, musíte k babičce, protože váš *živitel* má chuť hrát karty,“ zapitvořila se Pavla.

„Vidíte? Přestalo pršet,“ počkal Standa na děti, až se obují, a když byli všichni pryč, zasedla Pavla zpátky k internetovému obchodu, zabrala se do práce a přestala vnímat čas.

Byl už pozdní večer a Pavla Arnoldová si v koupelně pročesávala vlasy. Byla svým způsobem spokojená, když byl dům ponořen do ticha bez lidských hlasů a děti spaly. Doufala, že už usnul i Standa, protože poslední dobou vůbec nestála o manželský sex a pomalu, ale jistě jí docházely výmluvy.

Když ale zamířila do ložnice, uviděla, že si její manžel čte. Usedla na svou půlku postele a sundala si plášť.

„Je to zajímavá kniha?“ zeptala se, aby prolomila ticho.

„Ano,“ přikývl Standa a obrátil list. Vůbec o nic se už nepokoušel a Pavla vypnula lampičku na svém nočním stolku.

„Dobrou noc,“ řekla ještě a zavrtala se do přikrývky.

„I tobě, zlato. Neruší tě to světlo?“

„Ne,“ vzdychla si a zavřela víčka.

„Víš, co se mi honí hlavou?“ promluvil Standa po chvíli a sklapnul knihu. „Jestli bychom neměli navštívit manželskou poradnu.“

„Proč? V manželství nám to přece klope,“ zavrtěla se Pavla a demonstrativně zívla.

„Tak dobře, možná spíš sexuologickou poradnu. Víš vůbec, jak dlouho jsme spolu nic neměli?“

„Ano, asi půl roku.“

„Sto devadesát tři dní, včetně našeho posledního milování, kdy děti hlídala tchýně. My jsme se pak opili stáčeným vínem a přišlo to na nás v zahradním altánku...“

„Dobře, přiznávám, nemilovali jsme se už dlouho. A slibuju, že s tebou navštívím nějakýho odborníka. Je asi lepší si to vyříkat, než chodit kolem horký kaše. Ale uvědom si, jak dlouho spolu žijeme... Drahně let, jen co je pravda. Těžko to už bude někdy takový, jako o líbánkách. Samozřejmě toužím po tom, aby to mezi námi bylo jako v pubertě. Kde všude jsme si to rozdávali,“ ulehla na jeho rameno a on ji přátelsky objal.

Pamatuješ,“ rozesmál se, „jak jsme se zpotili v mrňavé le-tadlové toaletě cestou z dovolené v Řecku?“

„Byla to naše svatební cesta... Kouzelná, to musím přiznat. Ale hlavně nikdy nezapomenu na to, jak jsem přišla o panenství na pouti v domě hrůzy. Kolem kodrcaly vozíky a já tam opřená o rakev s upírem poprvé poznala, jaké to je...“

„Jinak to nešlo, vaši tě příliš hlídali, i na pouť šli s tebou,“ zachechtal se a dodal: „Mám z tebe radost, Pavlínko. Konečně o tom všem mluvíme bez zábran,“ dotkl se jejích vlasů. Cítil, jak se její tělo napjalo, a zase ruku odtáhl. „Miluju tě a udělám všechno proto, abych získal tvoji lásku zpátky. Dobrou noc, veveruško.“

„I tobě,“ prokmitlo na Pavliných rtech pousmání a pak už oba po chvíli usnuli.

Pavlu vzbudilo po ránu vrčení sekačky na trávu. Krátce se vyklonila z okna a spatřila souseda Broňka Doubravu, jak jezdí po velkém pozemku s nezbytným traktůrkem a kosí vzrostlý zelený porost. Dojížděl do mnohem početnějšího sousedního města nad údolím, ve kterém se Milhartice nacházely, jako zubař. Ale nyní si s manželkou Karolínou užívali dovolenou a se svými třemi dětmi se chystali o blížících se prázdninách na pár dní na Kypr. Vzhledem k tomu, že jejich nejmenšímu děcku – Bronislavovi juniorovi – bylo něco přes tři měsíce, považovala Pavla cestu k moři pro jejich mrňouska za zbytečně riskantní.

Potom se náhle zděsila, když pohlédla znovu na budík. Stál a vteřinová ručička trčela bez pohybu jako zabodnutý

šíp. Pavla si uvědomila, že zaspala. Rychle pospíchala do dětského pokoje, ale zjistila, že tam děti nejsou. Uslyšela hlahol z kuchyně a zamířila tam. Zjistila, že Standa všem naservíroval cereálie s mlékem.

„Ahoj všichni,“ usmála se Pavla. „Kolik je vlastně hodin?“

Je už tři čtvrtě na osm!“ lekla se při pohledu na kuchyňské hodiny. „Jirka přijde pozdě do školy a je to moje vina. Zaspala jsem.“

„Já tam našeho frajera hodím autem, vůbec se nestresuj,“ uklidnil ji Standa. „Ve vaně máš teplou lázeň s bohatou pěnou, jak to máš ráda. Napustil jsem ji, sotva jsem zaslechl, že ses vzbudila. A došel jsem ke tchýni, nemohla prý spát, a tak pekla koblížky. Poslala nám jich plnou mísu a jsou ještě stále trochu teplé...“

„Já jen zírám, je to poprvé od líbánek, co jsi mi takhle vyšel vstříc... Julinko, běž se umýt,“ usmála se na svou dcerku, upatlanou od marmelády, a pak kradmo pohlédla na Standu.

„Snažím se,“ pohlédl na ni významně.

„Chci, abys věděl, že pro mě moc znamenáš a mám tě ráda,“ přitulila se ke svému muži.

„Necítíš se tu moc sama, když je Julinka u babičky?“ Objal ji na okamžik.

„Mám práci a naše dcera je neposedná jako rozlitá rtuť. Jsem s prací ve skluzu, jinak bych měla Julinku u sebe.“

„Šampióné!“ zavolal Standa na Jirku. „Ať už jsi hotový, nebo přijdeš vážně pozdě,“ pocuchal mu následně vlasy.

„Mami, co kdybych si nechal udělat piercing na nose?“ zajímal se její syn.

„V žádném případě,“ zasáhl Standa. „Až budeš plnoletej, tak si nech udělat piercing, kde chceš, ale tady to trpět nebudu.“

„Až budu plnoletej, budu už moc starej,“ odmlouval jejich syn. A za stálého Jirkova přemlouvání všichni kromě Pavly opustili dům.

Pavla si nandala koblihy na talíř a odkráčela do koupelny, kde ze sebe shodila oblečení a nahá jako vodní siréna se pohodlně natáhla do vany. Přitom vychutnávala kobližky, voňavou dobrůtku od své matky, kterou sama připravit nedokázala. Po chvíli jí blesklo hlavou, že se musí bohužel v jídle krotit, odložila nešťastně talíř s koblihami a užívala si příjemnou ranní lázeň.

O půl hodinky později se právě chystala zasednout k práci, když tu u dveří kdosi zazvonil. Pavla s otráveným výrazem vstala a šla otevřít.

„No čau, měla by sis vyžehlit vlasy, to ti sluší víc,“ vpadla do jejich domu Pavlina kamarádka, o tři roky mladší, svobodný sexsymbol, známý po obou stranách jejich malé vesničky, rozpuštěná říčkou Bělou. Když byly ještě obě svobodné, byla mužská část vesnice také rozdělená na dva tábory. Jeden obdivoval Vendulu Břežanovou pro její dlouhé, přírodní blond vlasy a nádherné poprsí a druhá část mužů se nemohla tenkrát vynadívát na Pavliny sošně krásné nohy, svůdné boky pod štíhlým pasem a pronikavě modré oči, jaké mají psi husky.

„Dáš si kafe?“ zeptala se hostitelka.

„Jo, díky. Ale kopni mi tam prcka rumu. Víš, co je novýho? Hádej!“ usedla Vendula na pohovku a zkřížila nohy.

„Tvůj Othello Otík našel konečně práci?“ hádala Pavla.

„Kdepak. Přemýšlím, že se s ním rozejdu.“

„Prosím tě, Vendulo, proč? Vždyť je to chlap, po kterým slintají všechny ženský z Milhartic. A má tě myslím moc rád...“ nadzvihla Pavla pečlivě upravená obočí.

„To máš sice pravdu, ale jeho příjmení až příliš koresponduje se skutečností... Ota M a l ý,“ hláskovala Vendula.

„Aha... A co zkusit nějaký hračky ze sexshopu?“ napadlo Pavlu.

„To by možná bylo řešení... Ještě to s ním tedy zkusím. A co ty? Jak ti to klope se Standou?“

Pavla mlčela a po chvílce si povzdychla. „Je to skvělejší chlap, ale v posteli jsem nějak zfrigidněla. Už mě nevzrušují stále stejné rituály... Před časem, když mi líbal ňadra, jsem se přistihla, že přemýšlím o tom, jaká barva přehození do obývacího bude nejlepší.“

„Vážně?“ naklonila se Vendula k Pavle a míchala si přitom turka.

„A co je teda vlastně nového?“ obrátila Pavla raději list.

„Vyjel po mně syn starosty Plíška, Kája.“

„Ale vždyť je pro tebe starší, táhne mu myslím už na dva a čtyřicet,“ zakroutila Pavla nesouhlasně hlavou.

„Jenže je prachatej. Je tak zazobanej, že si koupil novou motorku Suzuki, najal před časem dělníky na stavbu nového domu a šerednej taky není...“

„Nezdá se ti divný, že si už dávno nenašel nějakou ženskou? Nikdy jsem ho s žádnou neviděla,“ podotkla Pavla.

„Třeba nenašel tu pravou... Nebo myslíš, že je na chlapečky?“ zatvářila se Vendula, jako by kousla do nezralé limetky.

„Já se třeba mýlím, ale neměla bys jednat ukvapeně. Tvůj Ota je vážně hezkej a hodnej chlap,“ usmála se Pavla a odnesla prázdné šálky do kuchyně.

„Já už musím vyrazit, chci stihnout autobus do města,“ vyskočila Vendula z pohovky. „Ještě ti chci zvednout náladu vtípkem, který mě včera napadl,“ vrátila se v klapajících střevíčkách. „Víš, jaký je rozdíl mezi mužským přirozením a rohlíkem?“

„Fakt netuším,“ rozhodila Pavla rukama.

„U rohlíku musíš čekat mnohem dýl, než ztvdne! Tak ahoj.“

„Počkej, vezmi si pár koblih, pekla je dneska ráno moje máma,“ nandala jich Pavla pár do papírového sáčku.

„Tak dík,“ vzala Vendula do ruky sáček s dobrotou, políbila Pavlu na tvář a za hlučného klapání po schodech odcházela pryč.

Pavla si všimla, že u nich zapomněla kabelku, a vyběhla v županu na dvůr. „Vendulo!“ zavolala za ní a mávala koženou kabelkou nad hlavou.

„Dík, pořád něco zapomínám. Zajdi někdy ke mně na kus řeči... A zatím se měj,“ odcházela Vendula s kabelkou směrem k centru vesnice.

„Paní Arnoldová!“ zaslechla za sebou hlas jejich sousedky po pravé straně zahrady.

„Dobrý den, paní Kubíčková,“ pozdravila postarší, prošedivělou ženu. Sousedovic fenka hladkosrstého jezevčíka Darina přiběhla až k plotu a kňučela radostí. Pavla nikdy neviděla hodnějšího psa a popošla, aby prostrčila ruku skrz plot a podržela ji za ušima.

„Natrhali jsme nějaký rybíz pro děti, máme ho plno, letos se urodilo,“ usmívala se paní Kubíčková a podala Pavle přes plot bílou porcelánovou mísu plnou plodů.